

L. Bonnat.

E BOCCOURT.

SOFAIN TOURFAUT.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΗΥΡΙΑΩΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΝ

ΓΠΘ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

Α'

Ο νοῦς μου ὡς εἰς ὄνειρον φρικῶδες στροβιλίζει,
Καὶ τῆς ἰδίας μου φωνῆς ὁ ἦχος μὲ φοβίζει!
Τὰς φρένας μὴ ἀπέλεσα; μὴ εἰς μανίαν βέπω;
Ὡς ὑποκάτω κύματος θοῶν τὰ πάντα βλέπω...
Ἄλλόκοτα φαντάσματα παρίστανται ἐμπρὸς μου,
Κ' ἡ ὄψις εἶναι ἅπανα ἐν φέρετρον τοῦ θόσμου.

Ὡ, ἄφετε νὰ μακρυνθῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ χῶμα.
Μακρὰν, εἰς ὄρη, εἰς κρημνοὺς νὰ κουρασθῆ τὸ σῶμα.
Ἴσως μὲ τάχος ἔκτακτον καὶ κόπωσιν μεγάλην
Συνέλθω, κ' ἴδω ἡμέρον τῆς γῆς τὴν ὄψιν ἄλιν...
Ἐδῶ φρονέομαι, ἐδῶ ἐκ πυρετοῦ κινουμαι,
Ἐδῶ μὲ φεύγει ἡ ζωὴ... Ὡ φίλοι! μου, φοβοῦμαι!

Β'

Φεῦ! εἶμαι δένδρον συντριβὴν ἀπὸ βορρᾶ μανίαν,
Ἵπεκαμμένον, ἔτοιμον εἰς πτώσιν αἰώνιαν,
Κ' ἴσταμαι μόλις ἄφυλλον... χθὲς ἔπεσεν ἀκόμα
Τὸ μόνον, μόνον ἄνθος μου, ἐδῶ ἔαυτὸ τὸ χῶμα...
Καὶ ποῖον ἄνθος, οὐρανέ! καὶ ποῖον ἄνθος... οἴμοι,
Πάλιν μοῦ δάκνει τὴν ψυχὴν ἡ δολοφόνος μνήμη!

Ἐκεῖ, ἐκεῖ ὅπου μικρὸν τὸ χῶμα ἐξογκοῦται,
Κ' ἐπάνω του λευκὸς σταυρὸς ὡς κύκνος ἀνυψοῦται,
Κάτω, βαθέως εἰς τὴν γῆν, εἰς σιωπὴν καὶ σκότην,
Κοιμάται ὁ Αἰμύλιος, τὸ τέκνον μου ὑπνώττει...
Εἶναι τὸ λίκνον του ἐκεῖ, ἀκίνητον καὶ κρύον,
Χωρὶς ναννοῦρισμα μητρὸς, πλὴν ὄχι καὶ δακρῶν!

Σίγα, καρδία ἔρημος, ψυχὴ ὠφρανευμένη,
Δὲν ὁμιλοῦν δι' ἑαυτοῦς οἱ ἀληθῶς θλιμμένοι...
Ἀπὸ τὸ λίκνον τοῦ πηνοῦ, τοῦ κρῖνου τὸ μνημεῖον,
Εἰς κύκνον στρέψα φέρετρον εἰς δάφνης τάφον κρῖνον...
Ἦ ἀγωνία τῆς στοργῆς ἐπὶ στιγμὴν ἄς παύσῃ
Μόν' ἡ φίλια εἰς αὐτὸ τὸ ἔδαφος ἄς κλαύσῃ.

Γ'

Τίς ἤνοιξε τὸν ζοφερὸν ἐκεῖνον τάφον; τίνα,
Τίνα καὶ πάλιν θὰ δεχθῆ τοῦ Παρνασσοῦ ἀκτῖνα;
Πῶς μειδιῶσι χαίνοντα τὰ κρῖνα τοῦ ἐδάφους!
Ἐχουν τὴν εὐθυμίαν των ἀκόμη καὶ οἱ τάφοι...
Μάτην τὸ βλέμμα ἔνθαρον τοῦ μνήματος μακρῶν...
Ἐκεῖνο βλέπω πάντοτε, αἰετοῦ ἐκεῖνο.

Παντοῦ λαμπάδες νεκρικαὶ καὶ ἱερέων στίχοι!
Οἱ ἀκούμενοι ψαλμοὶ θανάτου εἶναι ἦχοι;
Τίνα κηδεύομεν ἐδῶ καὶ θάπτομεν, ὦ φίλοι;
Μὴ ἀπαντᾷτε πρὸς Θεοῦ σφραγίσαι τὰ χεῖλη...
Ὡ, πόσο ἐπιθάνατοι τὴν μοῖρὰν των γνωρίζουν,
Πλὴν ἄλλοι εἶν' ἀπίστοι νὰ τοὺς τὸ ἐνθυμίζουν...

* Ἄς ὑφωθῆ μία φωνὴ ἐνταῦθα νὰ λαλήσῃ!
* Ἐν ψεῦδος εἰς τὰ ὠτά μου οἰκτίριμον ἄς ἠχῆσῃ!
Πόσον τὸ ψεῦδος προτιμῶ φρικώδους ἀληθείας...
Πολλάκις ἄνω μνήματος ἀπλοῦται ὡς μανθῶνας,
Πρασίνῃ χλόῃ, κ' ἐπ' αὐτῆς τῆς κεκρυμμένης κοίτης,
Ἀποκοιμᾶται μειδιῶν ὁ ἀγνοῶν ὀδίτης...

* Ὡ, ναί! ἡ καίουσα λαμπάς, τὸ φέρετρον, τὸ μνήμα,
Τῶν ἱερέων οἱ ψαλμοί, τὸ τῆς πληθῆος κύμα,
Τὰ πάντα εἶναι ὄνειρον καὶ ὄλα, ὄλα ψεῦδη,
Κ' ἰδίως ψεῦδος πῶς ἐκεῖ ὁ φίλος μου καθεύδει!
Πῶς! εἰς τὸ φέρετρον αὐτὸ ἐγκλείεται Ἐκεῖνος;
Ἄνοθεῖ εἰς γάστραν μνήματος ἀθανασίας κρῖνος;...

* Ἀνοίξατε τὸ φέρετρον αὐτὸ, ἀνοίξατέ το.
Ἀπὸ τοῦ κρῖνου μνήματος τὰ σκότη σώσατέ το.
* Ὅποια γλεῦθ! ὁ υἱὸς τῶν ἄστρον, τοῦ ἡλίου,
Νὰ κλείεται ἐντὸς στενοῦ καὶ ζοφεροῦ φορείου...
* Ἀκτῖς, σὲ θάπτουσιν! Ἀκτῖς τοῦ φίλου, ἀκροάσου,
Σώσου, ἀκτῖς, διάφυγε τὸ μέλαν κάλυμμά σου!

Πῶς! Προτιμᾷς τὴν κρῖναν γῆν τοῦ κυανοῦ αἰθέρος;
Τὴν πνιγμονὴν τοῦ μνήματος τοῦ πνεόντος ἀέρος;
Δὲν θέλεις πλέον νὰ ἴδῃς τὸ ὄρος τῆς Πεντέλης;
Τὸ λουκαυγές, τὰς νύκτας σου τὰς ἄττικὰς δὲν θέλεις;
Θέλεις ν' ἀφήσῃς ὄρφανὴν τὴν προσφιλεῖ σου λύραν,
Καὶ πλέον δὲν θὰ μειδιᾷς εἰς ὄρφανόν, εἰς χήραν;...

* Ἐλθετε, τέκνα ἄπορα, δις ἱρρανά, πλησίον.
Κυκλώσατε τοῦ ποιητοῦ τὸ φέρετρον τὸ κρῖνον.
Γονυπετήσατε, καὶ μὴ ἐπάνω ἐγεροῦτε,
Ἄν δὲν τὸν ἀνεγείρετε καὶ ζῶντα τὸν ἴδῃτε.
Ἴσως τὸν ὕπνον δυνηθῆ ν' ἀφήσῃ τοῦ θανάτου,
Ὅταν θρηνοῦντα δι' αὐτὸν ἴδῃ τὰ ὄρφανά του...

Ταλαίπωρα ἔχασατε καὶ πάλιν τὴν μητέρα!
Μήτηρ σας ἦτον ἡ θερμὴ καρδία του δευτέρου.
Χρυσὸν μὴ ἔχων, ἤρπαξε σπασμωδικῶς τὴν λύραν,
Καὶ τῶν πλουσίων ἔκρουε τὴν κεκλεισμένην θύραν...
Ἐξήγει ἄρτον διὰ σᾶς ἡ μοῦσα ἡ ἁγία!
Ὡ ἐπαίτια εὐγενῆς, ὦ ὑψηλὴ θυσία!

Φεῦ, μάτην, τέκνα δύσμοιρα, τὸν κράζετε μὲ πόνον.
Εἰς Κρής δὲν παρειαίκεται ἐνταῦθα, εἰς καὶ μόνον;
Ἴσως ἐκεῖνου ἡ φωνὴ τοῦ μνήματος τὸν σώσει,
Καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη του ζῶντων τοῦ ἀποδώσει...
Ἴσως διὰ τὴν Κρήτην του ἂν εἴ τοῦ ψιθυρίσῃ,
Τοῦ Λέοντος ὁ ἀοιδὸς καὶ πάλιν ἐξυπνήσῃ!

Παρακαλῶ! τί εἰμπορεῖ νὰ ἐμφυγῶσιν πτώμα,
Ἐνῶ καὶ δάκρυον μητρὸς δὲν δύναται ἀκόμα;
Κατεκυλίσθη πρὸ αὐτοῦ ἡ μήτηρ του, εἰς μάτην
Τὰς παρειαὶς διέσχισε κ' εἰς ἄλλους φρεναπάτην,
Τὸν ἔκραξε κατ' ὄνομα καὶ ἔτρεμεν ὡς φύλλον.
Φεῦ! ἡ πτωχὴ δὲν ἤγειρε τὸ τέκνον τῆς τὸ φίλον!

Δ'

* Ἐπάρτος ὁ ἀετός, ὁ ποιητής, ὁ λέων,
Ἡ ὄρυς ἡ ὑπερήφανος, τὸ ὕψος τῶν ὄρεων.
Ἐπάρτος ὁ, τι λαμπρὸν καὶ μέγα ἐγεννήθη,
Πᾶν ὅ, τι ἔχει πτέρυγα ἢ φλόγα εἰς τὰ στήθη!
Ἐχει κλωδὸν ὁ ἀετός, δεσμὰ ὁ λέων ἔχει,
Καὶ κάτωχρος ὁ ποιητὴς ταχὺς εἰς τάφον τρέχει...

Εἶναι ἡ λύρα μητριὰ καὶ τ' ἄσμα δολοφόνον.
Θέλγει τοὺς ἄλλους θραύουσα τοὺς ἐμπνευσμένους μόνον.
Τέκνον σταυροῦ ὁ ποιητὴς, ζοφώδης ὀδοιπόρος,
Ἄσθμαίνων εἰς τοῦ Γολγοθᾶ ἀνέρχεται τὸ ὄρος,
Καὶ θέτων εἰς τὰ ὕψη του καθημαγμένον πόδα,
Μᾶς ῥίπτει κάτω ἐρυθρὰ ἀθανασίας ῥόδα...

Φεῦ, ἀπὸ τῆς καρδίας του εἶν' ἐρυθρὰ τὸ αἷμα,
Καὶ μάρτυρος αἰ' ἀκκῆται αὐτῶν προδίδουσι στέμμα...
Μὴ τὸ φθονῆτε! τί λοιπὸν τὸ στέμμα τοῦτο ἔχει;
Ἄστος διάδημα φορεῖ εἰς πόνον ὑπερέχει.
Τὸν κεραυνόν, αἰ' κορυφαὶ ἐλκύνουσι συνήθως.
Φεύγει τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ τὸ κύπτον κάτω πλῆθος...

Ε'

* Ὅχι, δὲν ἤθελε σβεσθῆ τοῦ Βάρδου μου τὸ βλέμμα,
Ἄν χεῖρα εἰς τῶν ἀκανθῶν δὲν ἔτεινε τὸ στέμμα.

Πλὴν τὸ ἠγάπησε πολὺ ἡ ἐνθερμος ψυχὴ του,
Κ' ὄψοῦτο ὑπερήφανος ἡ νέα κεφαλὴ του...
Κ' ἐνῶ τὴν χεῖρα ἔτεινε εἰς τὸν Μουσοῦν τὰ ἄνθη,
Κατέπεσεν ὁ κεραυνὸς κ' ἡ δάφνη ἐμαρᾶνθη...

Καὶ ἤδη ἄφωνος, νεκρός, ὁ ψάλτης τῶν Κυμάτων,
Ὁ ἀοιδὸς περιπαθῶν Εἰκόνων καὶ δραμάτων.
Φεῦ! ἦσαν αἱ Εἰκόνες του τὰ πρῶτα ὄνειρά του,
Κ' ἐμπνέετο τὰ Κύματα ἀπὸ τὰ κύματά του...
Ὅποῖον μέλλον ἔχασεν ἡ λύρα του, ὅποῖον,
Καὶ ποῖον δρόμον ἔφραξε τὸ φθονερὸν μνημεῖον!

Εἶν' ὀλεθρία δι' ἡμᾶς καὶ βίασκανος ἡ Δύσις,
Ὁ ζοφερός της οὐρανός, ἡ παγερὰ της φύσις.
Πῶς τὸν ἐπέμψαμεν καὶ πῶς αὐτὴ τὸν ἐπιστρέφει.
Ἐπάγως ἡ χρυσὴ ἀκτῖς εἰς χιονώδη νέφη.
Ἦμεῖς τὴν ἐφιλεύσαμεν μ' ἐν ῥόδον Ἀπριλίου,
Κ' ἐκεῖνη μᾶς ἐπέστρεψεν ἐν φέρετρον μνημεῖου!

* Ἀνοίξατε τὸ φέρετρον τοῦ φίλου μας ἡρέμα,
Καὶ στέψατέ τον κἂν νεκρὸν μὲ βοδοδάφνης στέμμα.
Τὸν Τάσον μὴ δὲν ἔστεψαν θανόντα εἰς τὸν τάφον;
Ἦ δάφνη εἶναι ἱερὰ ἐπὶ νεκρῶν κροτάφων...
Μάτην ὁ χρόνος ἐφορμᾷ! ἐκεῖνη δὲν ἐνδίδει,
Καὶ διακρίνει ἄφθιτον τὸ μνήμα ὅ, τι δίδει!

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ 1874.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐνθυμοῦνται βεβαίως τὴν
ἐν τῷ Α' τόμῳ τοῦ Μουσείου (σελ. 61) μητέρα, τὴν
κρατοῦσαν ἐπὶ τῶν γονάτων της ἐξηπλωμένον τὸ
καγγάζον θυγάτριόν της. Τοῦ συγκινητικωτάτου ἐκεῖ
νου συμπλέγματος, ὅπερ τὰ μάλιστα ἤρρεσεν ἐν τῇ
περισυνῇ ἐκθέσει, μικρὰ τροποποιήσεις εἶνε *Τὰ πρῶτα
βήματα*, ἔργον τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου, ἐπίσης κατα-
θέλλον τοὺς συρρέοντα εἰς τὴν ἐφετεινὴν ἐκθεσιν. Ἐν-
ταῦθα μήτηρ νεαπολιτανὶς κρατεῖ ἀπὸ τῶν δύο χει-
ρῶν τὸ γελαστὸν βρέφος της καὶ το ὑποβοηθεῖ, ἐν ᾧ
ἐκεῖνο προσπαθεῖ μὲν, ἀλλὰ μόλις κατορθοῖ νὰ κινήσῃ

τοὺς μικροὺς καὶ εὐτραφεῖς πόδας του. Εἰκὼν χαρι-
στάτη, κινουσα τὸν νοῦν τοῦ θεατοῦ εἰς μυρίας ὄσας
σκέψεις.

Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μας ἐρμηνεύσῃ τὴν ἄρρητον
εὐφροσύνην τῆς νεαρᾶς μητρὸς, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλ-
μοὶ καὶ τὸ μειδιάμα τῶν χειλέων προδίδουσι καὶ μι-
κράν τινα ὑπερηφάνειαν — πολὺ δικαίαν —, διὰ τὰς
προόδους τοῦ μωροῦ της, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποίου
ἐλπίζει ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ στηριχθῆ γρατὰ αὐτῆ καὶ
μετὰ κόπου κινούσῃ τοὺς ἀδυνάτους πόδας της!

Εἶθε νὰ τελεσθῆ τὸ γλυκὺ ὄνειρόν της!

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΒΙΡΜΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ ΑΥΤΗΣ.

Πρὸ τῶν δύο λέξεων, ἄς θὰ εἰπώμεν περὶ τοῦ
πρεσβευτοῦ τῆς Βιρμανίας, λέγομεν πέντε λέξεις πρῶ-
τον περὶ τῆς πατρίδος του.

Ἡ *Birmania* καίται ἐν τῇ πέραν τοῦ Γάγγου Ἰν-
δία, τῇ ἄλλως λεγομένῃ Ἰνδοκίνα, κατὰ τὸ ΒΔ αὐ-
τῆς; μεταξὺ τῶν ἀγγλικῶν κτήσεις, τοῦ Θιβητικῶ

βασιλείου, τῆς Κίνας καὶ τοῦ βασιλείου τοῦ Σιάμ,
καὶ κατοικεῖται μόλις ὑπὸ ἑξ ἑκατομμυρίων ψυχῶν,
καὶ τοι ἡ ἔκτασις αὐτῆς εἶνε σχεδὸν ἴση πρὸς τὴν
τῆς Γαλλίας, ἧς ὁ πληθυσμὸς εἶνε ἑξαπλάσιος. Κατὰ
τὸν παρελθόντα ὄμως αἰῶνα εἶχε πλεοπέραν ἔκτασιν,
ἀλλ' οἱ Ἀγγλοὶ διὰ τῶν συχνῶν ἐπιδρομῶν των (τῷ

1826, 1852 και 1853) κατέλαβον όλα σχεδόν τὰ παράλια της.

Τὸ κλίμα τῆς τροπικῆς ταύτης χώρας εἶνε θερμότερον καὶ υγιεινόν. Ἔχει δὲ γῆν εὐφορωτάτην, δάση ἀξιόλογα, μεταλλεῖα, καὶ ἐπὶ τῶν ὄρεων της εὐρίσκονται λίθοι πολύτιμοι. Σημαντικὸν δ' ἐμπόριον ἰδίως ἀποτελοῦσιν αἱ ἄφθονοι πηγαὶ τοῦ πετρελαίου.

Τρέφει δὲ καὶ μεγίστους ἐλέφαντας, καὶ παράγει τέτον, ὄρυζιον, ἰνδικόν, ζαχαροκάλαμον κτλ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Βιρμανίας εἶνε μονάρχης ἀπόλυτος· ὁ δὲ λαὸς εἶνε, ὡς λέγουσιν, εὐφυῆς καὶ φιλήσυχος. Ἐπικρατοῦσα δὲ θρησκεία εἶνε ὁ βουδδισμός.

Τῷ 1872 ὁ βασιλεὺς τῆς Βιρμανίας ἀπέστειλεν εἰς Παρισίους ἑκτακτον ἀπεσταλμένον τὸν ἐπὶ τῶν ἐξω-

KEN-BON-MENTZH

ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐν Παρισίους τοῦ Βασιλέως τῆς Βιρμανίας.

τερικῶν ὑπουργόν του Κεν-βον-μεντζήν, ζητῶν νὰ συνάψῃ μετὰ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως φιλίαν καὶ ἐμπορικὴν συνθήκην. Ἡ πρότασις του αὕτη ἐγένετο δεκτὴ, προεδρεύοντος τότε τοῦ Θιέρ, καὶ διατάχθη ὁ ἐν Πεκίνω γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Βιρμανίας Μανδαλέ, φέρων δῶρα πρὸς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ βασιλεὺς θέλων νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πρόεδρον τῆς Γαλλίας καὶ νὰ ποδώσῃ ἀνάλογα δῶρα, ἀπέστειλεν ἐφέτος τὸν αὐτὸν Κεν-βον-μεντζήν, μετὰ δέκα ἄλλων, ὅστις καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Μὰκ Μαῶνα, ἐπέδωκεν αὐτῷ χρυσοῦν

ποτήριον καὶ ἄλλα διάφορα σκεύη ἐπίσης χρυσαῖα. Ἐνοεῖται δὲ ὅτι ἔτυχεν ὑποδοχῆς φιλικωτάτης καὶ δημοτελεστάτης.

Χάριν δὲ περιεργείας προσφέρομεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τὰς εἰκόνας τοῦ τε πρεσβευτοῦ καὶ τοῦ ἀκολουθοῦ του, ὅστις ἐσπούδασε τὰ στρατιωτικὰ ἐν Γαλλίᾳ πρὸ δεκαετίας. Σημειωτέον δὲ ὅτι φοροῦσι τζουμπέδες ἐκ πολυτίμου ὑφάσματος καὶ ποικιλοχρόους.

ΣΙΤΑΝΘΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΛΑΜΑΝΔΙΚΟΝ.

Ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου, τὴν ὁποίαν τὰ πικιδία τῆς βελγικῆς πόλεως Βάβρης

ἀναμένουσιν ὅπως ἡμεῖς ἀναμένομεν τὴν τοῦ ἁγίου Βασιλείου διὰ νὰ λάβωμεν δῶρα. Πρὸ τῆς πλατείας τῆς μικρᾶς ταύτης πόλεως κεῖται ὁ κλιβανὸς τοῦ ἀρτοποιοῦ Ἰάνε. Ἄνωθεν δὲ τοῦ ἐργαστηρίου του εἶνε ἡ μικρὰ οἰκία του, τῆς ὁποίας τὴν μικρὰν αἴθουσαν, μόνον τὰς ἑορτὰς ἀνοίγουσι. Καὶ ὅμως κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, καθ' ἣν συνέβησαν ὅσα θὰ διηγηθῶμεν, ἡ

ΜΟΓΓ-ΘΟΥ

ἀξιωματικὸς τοῦ βιρμανικοῦ στρατοῦ καὶ ἀκόλουθος τῆς ἐν Παρισίους βιρμανικῆς πρεσβείας.

αἴθουσα αὕτη ἦτο ἀνοικτὴ, καὶ ἐπὶ μὲν τῆς τραπέζης ἦτο λύχνος ἀμυδρῶς φωτίζων, ἐν δὲ τῇ ἐστία ξύλα ἄφθονα ἐσκόρπιζον λάμπην καὶ θερμότητα εἰς τὴν ἐκεῖ πλησίον κλίνην, ἔχουσαν καινουργὴ καὶ κομψὰ παραπετάσματα. Παρὰ τὴν κλίνην δὲ ταύτην ἐκάθητο ἡ γραιὴ μάμμη Ἰάνε, φοροῦσα δίοπτρα καὶ πλέκουσα περιπόδιον, ὅπερ ἐκ διαλειμμάτων ἄφινεν ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἐστέναν καὶ ἔρριπτε βλέμμα ἀνήσυχον ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ λύχνου, ὅτε δὲ ἐπὶ τῶν ἀνημμένων ξύλων, ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης.

Παράδοξον ὅμως! πῶς εἶχον ἀνάψει φῶς ἐκεῖ, ἐν ᾧ

ἦσαν ἄνθρωποι τῆς οἰκονομίας οἱ οἰκοδεσπόται, καὶ δύο μόνον φωτίας ἤναπτον, μίαν κάτω εἰς τὸν κλιβανὸν καὶ μίαν εἰς τὸ μικρὸν τῶν δωματίων ὀπισθεν τοῦ κλιβάνου. Βεβαίως διὰ νὰ ἀνάψωσι φωτίαν καὶ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, θὰ εἶχον σπουδαίαν αἰτίαν.

Ἀλλὰ σὺς ἐμνύω ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν οἱ Ἰάνε οὐδόλως ἐσκέπτοντο περὶ οἰκονομίας, καὶ ἐάν τις ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ Σιτάνθη τῶν θὰ ἰαθῆ ἐὰν καύσωσι τὴν οἰκίαν των, μετὰ χαρᾶς θὰ ἔκαιον καὶ οἰκίαν καὶ κλιβανόν. Καὶ ὅμως ὁ Κύριος εἰξέσκει πόσα ἔτη ἐκοπίασαν καὶ ἐμόχθησαν οἱ δυστυχεῖς Ἰάνε, ἕως

εὐκατορθώσωσι νὰ συνάξωσι μίαν μίαν τὰς ἐννέα χιλιάδας δραχμῶν, διὰ νὰ κτισθῇ ἡ οἰκία των ἐκεῖνη καὶ ὁ κλιβάνος, ἅτινα ἦσαν πρόθυμοι νὰ θυσιάσωσιν ὑπὲρ τῆς υγιείας τῆς μονογενοῦς κόρης των, τῆς Σιτάνθης, τῆς κόρης τῶν ὀφθαλμῶν των, τοῦ αἵματος τῶν φλεβῶν των, τοῦ εὐόσμου ἰάσμου τῆς οἰκίας των.

Ἡ Σιτάνθη ὅτε ἐγεννήθη εἶχεν ὠχρὰν τὴν ὄψιν, εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ ἀλεύρου. Ἦδη δὲ ἦτο ὀκτὼ ἐτῶν καὶ ὁμοῦ ἦτο ὠχρὰ, ὡς ὅτε πρῶτον ἤνοιξε τὸ στόμα τῆς καὶ ἐζήτησε γάλα.

Τὴν Κυριακὴν δὲ τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὸν ἑσπερινόν, τὴν ἐκάθισεν ὁ πατὴρ τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων του, καὶ ἔχων εἰς τὸ στόμα τὴν καπνοσύριγγά του καὶ παρὰ τὸ πλευρόν του ποτήριον ζύθου, ἔπαιζε μετὰ τῆς κόρης του καὶ ἀστεϊζόμενος ἔλεγεν. « Ἐπεθύμουν νὰ εἴξωρα τὸν μυλωθρόν, ὅστις θὰ ἦτο ἄξιος νὰ μου φέρῃ ἄλευρον τόσον λευκὸν ὡς τὸ πρόσωπον τῆς Σιτάνθης μου ».

Ἐνεκα δὲ τῆς λευκότητός τῆς ταύτης ἐζήτησεν ὁ Ἰάνς τὴν ἄδειαν τοῦ ἐφημερίου νὰλλάξῃ τὸ ὄνομα τῆς μικρᾶς του, καὶ ἀντὶ Ἰουλίας τὴν ἐπωνόμασε *Σιτάνθη*, ἄνθος τοῦ σίτου.

Κατὰ πᾶσαν δὲ Κυριακὴν πρῶτὴ ἡ σούζυγος τοῦ Ἰάνς ἐπορεύετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κρατοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Σιτάνθη, ἐνδεδωμένην φέρεμα χρώματος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ζώνην λευκὴν. Διέβαινε δὲ πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ἀναδόχου τῆς Σιτάνθης, καὶ ἡ καλὴ γραῖα ἔτρεχεν εἰς τὴν θύραν καὶ βλέπουσα διαβαίνουσαν τὴν βαπτιστικὴν τῆς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν.

« Ἀχ! πόσον εἶνε εὐμορφὴ ἡ βαπτιστικὴ μου! φοβοῦμαι μήπως δὲν μου ζήσῃ!... τὰ εὐμορφα παιδάκια δὲν ζοῦν πολὺ! Θεὸς μου σκέπαζε το!... »

Καὶ οὐ μόνον ἡ γραῖα ἀνάδοχος τῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ διαβάται, βλέποντες τὴν Σιτάνθη τὸσον λεπτὴν καὶ ὠχρὰν, τὴν ἐλυποῦντο καὶ προέλεγον καὶ αὐτοὶ ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ.

Ἡμέραν τινὰ ἡ γραῖα δὲν εἶδε τὴν βαπτιστικὴν τῆς νὰ περάσῃ, οὔτε τὴν μητέρα τῆς. Ἀμέσως δὲ ὑποπτεύσασα κακόν τι, ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς καὶ ἔδρα μὲν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰάνς ἀνήσυχος, καὶ τῷ εἶπε.

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου! Πῶς δὲν ἐπῆγε σήμερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἡ Σιτάνθη; μήπως, ὃ μὴ γένοιτο, ἔπαθε τίποτε;

Ὁ δὲ Ἰάνς τῇ εἶπεν ὅτι ἡ Σιτάνθη ἦτο ὀλίγον ἀσθενής, διότι χθὲς εἶχεν ἰδεῖ αἴφνης ἕνα μεγάλον ποντικόν, ὅπισθεν ἐνδὸς σάκκου ἀλεύρου καὶ ἐτρόμαξε.

— Ἰάνς, εἶπεν ἡ γραῖα, τὴν Σιτάνθη μὰς τὴν ζηλεύουν οἱ ἄγγελοι τοῦ Παράδεισου, καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸν νοῦν μας. Τρέξε ἀμέσως νὰ καλέσης τὸν ἰατρόν.

Προσακλήθη ἀμέσως ὁ ἰατρός, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς, τῇ εἶπε νὰ ἐκβάλλῃ τὴν γλῶσσάν τῆς, ἔθηκε τὸ ὠτίον του εἰς τὸ λεπτὸν στηθὸς τῆς, καὶ παραγγείλας φάρμακον κατάλληλον ἀνεχώρησεν. Ἐξὼ δὲ παρὰ τὴν θύραν εὔρε τὸν γείτονα Κανοῦ τὸν κρεωπώλην, ὅστις τὸν ἠρώτησε:

« Ἐξοχώτατε πῶς σὰς φαίνεται τὸ παιδί; τί ἔχει;

— ἔχει μαρασμόν, φίλε μου. Ἡ Σιτάνθη εἶνε ἄνθος, καὶ σήμερον αὔριον θὰ φουθήσῃ ἐλαφρὸς ἄνεμος, καὶ θὰ τὴν ρίψῃ κατὰ γῆς εἰς τὸ χῶμα.

Ὡς εἶπομεν, πλησίον τῆς ἀσθενοῦς ἐκάθητο ἡ ἀγαπητὴ τῆς μάμμη, ἣτις ἔτρεφε τὸ πῦρ συνδουλιζουσα αὐτὸ καὶ βιάλλουσα νέα ξύλα. Ἐπειτα δὲ ἀνυψουσα τὰ δίοπτρά τῆς ἐπλησίαζεν ἐλαφρὰ εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἀνοίγουσα τὰ παραπετάσματα, ἔλεγε σιγᾷ σιγᾷ.

— Σιτάνθη μου!

Καὶ τότε ὁ ἐρυθρὸς λύχνος ἐπέχυνε τὸ φῶς του ἐπὶ τῆς μικρᾶς Σιτάνθης, ἣτις χωμένη ὅλη ἐντὸς τῶν σκεπασμάτων τῆς, εἶχεν ἐξὼ μόνον τὰς μικρὰς χειρὰς τῆς καὶ τὸ μικρὸν πρόσωπόν τῆς, λευκότετα, ὡς ἂν ἦταν ἀλαβάστρινά καὶ ἰσχυρότατα τόσον, ὥστε ἐὰν τὰ ἐβλεπέ τις ἤθελε κλαύσει.

Ἀρ' ὅτου τὸ ἐκκρεμὲς ὠρολόγιον τοῦ ἐργαστηρίου ἐσήμανεν ἑπτὰ ὥρας, δις ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην ἡ μάμμη, καὶ ἀνοίξασα τὰ παραπετάσματα ἐφώησε δις τὴν Σιτάνθη. Ἄλλ' ἡ Σιτάνθη ἐκοιμάτο.

Κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν ἤκουεν ἡ γραῖα τὸ κωδώνιον, ὑπὲρ ὃ Ἰάνς εἶχεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου του, καὶ ἐσήμαινε ὅσάκις ἠνοιγέτο ἡ θύρα καὶ εἰσῆρχοντο οἱ ἀγορασταί. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἐσπέραν ἤρχοντο πολλοὶ ἀγορασταὶ καὶ ἠγόραζον ἀνθρωπίσκους ἔχοντας τὸ σχῆμα τοῦ ἁγίου Νικολάου, κατεσκευασμένους ἐκ ζύμης καὶ ζαχαρέως, τοὺς ὁποίους ἐμελλον νὰ δώσωσιν εἰς τὰ παιδία δῶρον αὔριον τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Νικολάου. Πάντες δὲ προστίμων νὰγοράσωσιν ἀνθρωπίσκους παρὰ τοῦ Ἰάνς, διότι τοὺς κατεσκεύαζε καὶ καλλιτέρους καὶ μεγαλύτερους.

Ὅσάκις λοιπὸν ἠκούετο τὸ κωδώνιον καὶ εἰσῆρχετο ἀγοραστής, ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν.

— Ἀρά γε τῶν εἰκοσιπέντε λεπτῶν θάγοράσῃ ἡ τῆς δραχμῆς; Τῆς δραχμῆς ἔχουν λευκὰ μαλλία ἀπὸ λευκὴν ζάχαριν, καὶ ἔχουν εἰς τὸ πρόσωπον χρώματα ῥοδοκόκκινα καὶ αὐτὰ ἀπὸ ζάχαριν τῶν εἰκοσιπέντε λεπτῶν εἶναι μόνον ἀπὸ ζύμην χωρὶς ζάχαριν. Ὁ Ἰάνς ἔπρεπε νὰ κάμῃ καὶ τῶν δύο δραχμῶν, διότι θὰ εὔρεθον ἀνθρωποὶ νὰγοράσωσιν τῶν δύο δραχμῶν, ὅταν ἰδοῦν τὸν γείτονα τῶν ὅτι ἠγόρασε τῆς δραχμῆς.

Καὶ ἐν τῷ ἡ μάμμη ἐκάθητο πλησίον τῆς ἀσθενοῦς ἐγγόνης τῆς, ἡ μήτηρ ἴστατο κάτω εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ὑπεδέχετο τοὺς ἀγοραστάς, προσέχουσα συγχρόνως εἰς τὰς μάγκας αἰτίνες ἔχουσαι τὴν ῥίνα κοκκίνην καὶ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων των, ἴσταντο πρὸ τῆς ὑαλίνης θήκης, ὅπου ἦσαν κατὰ γραμμὴν οἱ ἀνθρωπίσκοι τῶν εἰκοσιπέντε λεπτῶν καὶ τῆς δραχμῆς, καὶ τοὺς ἐπεθεώρου ἐκφράζοντας τὰς γνώμας καὶ τοὺς πόθους των, καὶ κατατρώγοντες αὐτοὺς διὰ τῶν ἀπλήστων ὀφθαλμῶν των.

Καὶ στρέφουσα τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς μικρὸν τι παράθυρον, ἐβλεπεν ἡ Ἀννέττα τὸν πυρωμένον κλιβάνον καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, ἔχοντα ἀνεσηκωμένας τὰς χειρὶδας τοῦ λευκοῦ χιτῶνός του, καὶ τρέχοντα ἄνω καὶ κάτω καὶ προτρέποντα τοὺς ἐργάτας του.

— Ἐμπρός, παιδιά! Ἐτοιμάσατε ζύμην. Τώρα θὰ κάμω τὸν ἅγιον Νικολάον τῆς Σιτάνθης μου, ἀνεφώνησεν ὁ Ἰάνς καὶ ἠτοιμάσθη εἰς ἔργον.

Καὶ λαβὼν τὸν μεγαλύτερον ἐκ τῶν τύπων, δι' ὧν ἔχυνε τοὺς ἀνθρωπίσκους, ἔρριψεν εἰς αὐτὸν βούτυρον καὶ ἔχυσεν ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ζύμην ἀραιὰν καὶ ἔβαλεν τὸν τύπον εἰς τὸν κλιβάνον.

— Ἀχ! Σιτάνθη μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ μήτηρ, τί ὠραῖον ἅγιον Νικολάον θὰ σου κάμῃ ὁ πατέρας! Κανεῖς ἄλλος δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τόσον ὠραῖα πράγματα μετὰ τὴν ζύμην. Πολὺ καλά ἔκμα καὶ τὸν ἐπῆρα ἄνδρα, ἀφ' οὗ ἤμην κόρη ἀρτοποιοῦ.

Μετ' ὀλίγην δὲ ὥραν ὁ Ἰάνς ἤνοιξε τὸ στόμα τοῦ κλιβάνου, καὶ ἔσυρεν ἐξω τὸν ἀνθρωπίσκον ῥοδοκόκκινον καὶ ἀχνίζοντα, τὸν ἐξεκόλλησεν ἐκ τοῦ τύπου καὶ τὸν ἀπέθηκεν ἐπὶ σανίδος ἠλευρωμένης. Ὁ ἀνθρωπίσκος εἶχε φορέματα ὡς τὰ τῶν ἁγίων ἐφόρει πλατὺν μανδύαν, κομψὴν μίτραν καὶ ἐκράτει ἀρχιερατικὴν ράβδον, ἡ κόμη του ἦτο ἠπλωμένη ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ εἰς τὸν κόλπον του εἶχε διάφορα παιγνίδια, ἅτινα ἐφαίνοντο ἐξέχοντα. Πλησίον δὲ τῶν ποδῶν του ἦτο πλατεῖα ταινία, ἔχουσα ἐπιγραφὴν « Ἅγιος Νικολάος ».

Λαβὼν ἔπειτα χρωματιστὴν ζάχαριν, ἐκοκκίνισε τὰς παρεῖας καὶ τὴν ῥίνα τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐνέπηξε κόκκους ἀνήθου εἰς τὴν κόμην, ἔχυσεν σοκολάταν ἐπὶ τοῦ μανδύου καὶ ἐχρῶσσε τὴν μίτραν καὶ τὴν ράβδον καὶ ἐχρῶματισε λευκὰς τὰς χεῖρας του. Ἐπειτα δὲ καλέσας τὴν γυναῖκά του, τῇ ἔδειξε τὸ ἀριστούργημά του λέγων:

— Ἀννέττα, εἰς τὴν ζύμην ἔχω βάλει κομμάτια πορτοκαλλίου, πεπονίου καὶ σταφίδας. Καὶ πέντε δραχμὰς ἂν με δώσωσιν δὲν τὸν δίδω τοῦτον τὸν ἅγιον Νικολάον, διότι καὶ δέκα ἂν με δώσωσιν, δὲν πιστεύω νὰ εἰμπορέσω νὰ κάμω ἄλλον ἕνα ὅμοιον.

Ἐν τῷ δὲ κατὰ ὠμίλου οἱ γονεῖς, αἴφνης ἐξύπνησεν ἐπάνω ἡ Σιτάνθη, καὶ ἐκβάλλουσα τὴν μικρὰν χεῖρά τῆς ἐξω τοῦ σκεπάσματός τῆς, εἶπε διὰ φωνῆς λίαν ἐξησθενημένης.

— Μάμμη μου, ἄχ! τί μυρίζει τόσον ὠραῖα; μήπως ἦλθεν ὁ ἅγιος Νικολάος;

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ὠμοιάζε πρὸς τοὺς τελευταίους παλμούς ποτηρίου κρυσταλλίνου, ὅταν τὸ κτυπήσωμεν διὰ μαχαίριου ὁ δῆξυς ἤχος, ὃν ἀκούομεν, βαθμηδὸν ἐξασθενεῖ καὶ μετ' ὀλίγον σβέννυται.

— Ὅχι, Σιτάνθη μου, ἀπεκρίθη ἡ μάμμη, θέτουσα τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς ὑπὸ τὸ σκέπασμα, δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ ἅγιος Νικολάος, ἀλλὰ θὰ ἦνε κάπου ἐδῶ πλησίον καὶ διὰ τοῦτο μυρίζει τόσον ὠραῖα.

— Μάμμη μου, διὰ τί μυρίζει τόσον ὠραῖα, ὅταν ἐρχεται ὁ ἅγιος Νικολάος;

— Διότι ὁ πατέρας σου κάμνει ἀνθρωπάκια καὶ τα φῆνει εἰς τὸν φούρνον. Κάμνει καὶ τῶν εἰκοσιπέντε λεπτῶν καὶ τῆς δραχμῆς. Θέλεις ὀλίγον νεράκι, Σιτάνθη μου;

— Μάμμη μου, τί ὠραῖα ὄνειρα ὅπου εἶδα! Εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι ἦλθεν ἐδῶ εἰς τὸ κρεβάτάκι μου ὁ ἅγιος Νικολάος. Εἶχε γένεια μεγάλα, τόσα. Κ' ἐγὼ τοῦ εἶπα « Καλημέρα, ἅγιε Νικόλαε, ποῦ ἀγάπησ' τὰ μικρὰ παιδάκια » Κ' ἐκεῖνος ἐχαμογέλασε καὶ μου εἶπε: — Ἐλα μαζί μου, Σιτάνθη, κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ διότι εἶσαι καλὸ παιδάκι » Κ' ἐγὼ τοῦ εἶπα: « Καὶ ποῦ θὰ πάμε, ἅγιε Νικόλαε; » Κ' ἐκεῖνος μ' ἀπεκρίθη: « θὰ πάμε εἰς τὸν Παράδεισον νὰ παίξωμεν ». Τότε ἡ μητέρα ὁ πατέρας καὶ ἡ καλὴ μου μάμμη, μοῦ ἐφόρεσαν ἕνα φορεματάκι ἄσπρο ἄσπρο ὡς τὸ χιόνι, καὶ μου εἶπαν πῶς θὰ ἔλθουν καὶ ἐκεῖνοι ὑστερώτερα. Μ' ἐπῆρε λοι-

πὸν ὁ ἅγιος Νικολάος κ' ἐπήγαμεν εἰς τὸν Παράδεισον. Τί ὠραῖα ὅπου ἦτο, μάμμη μου. Εἶδα πολλὰ πολλὰ παιδάκια καὶ πολλὰ πολλὰ κοριτσάκια κάτασπρα ἐνδυμένα κ' ἐπαιζαν.

» Ἐτρεξαν κοντά μου καὶ μ' ἔπιασαν ἀπ' τὰ χεῖρια, καὶ μου εἶπαν πῶς παίζουν ὅλ' ἡμέρα καὶ ὅλη νύκτα, καὶ μ' ἔδειξαν τὰ παιγνίδια τους, κατ' ἐπιπαιγνίδια! ἄχ, νὰ τ' ἀβλεπες, μάμμη μου, πολὺ καλλίτερα ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ μοῦδῶκε ἁγιοβασιλειάτικα ὁ πατέρας. Τὰ παιγνίδια ἐκεῖνα τοὺς τὰδῶκεν ὁ Θεός...

» Καί... ἄ! ναί... τὰ κοριτσάκια εἶχαν κατ' ἐπιπαιγνίδια μεγάλες, καὶ τί εὐφορὰ ἐνδυμένες!

» Καὶ ἔπειτα ὁ ἅγιος Νικολάος μ' ἐφίλησε καὶ μοῦπε: « Κάθησ' ἐδῶ, Σιτάνθη μου, νὰ παίξῃς μετὰ τὰ παιδάκια, κ' ἐγὼ τώρα θὰ σου φέρω εὐμορφα παιγνίδια ». Καὶ ἔπειτα, μάμμη μου, ἄκουσα μία εὐμορφη εὐωδία καὶ ἐξύπνησα....

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΔΕΝΔΡΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΕΝ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ.

ΟΥΑΙΓΚΚΤΩΝΙΑ.

Ἡ Καλιφορνία ἡ χώρα αὕτη τῶν ἀμετρήτων θησαυρῶν εἶνε καὶ ἡ χώρα τῶν μεγίστων φυτῶν. Πλησίον τῶν διωρῶν, αἰτίνες ἄγουσιν πρὸς τὰ χρυσορυχεῖα τῆς κομητείας Καλαβέρου, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος τῶν ὀρέων Σιέρρα Νεβάδας, ὑπάρχει ἔκτασις 500,000 τετρ. βασιλικῶν πῆχων (500 σρεμμάτων), ἐφ' ἧς ὑψοῦνται ἐνενήκοντα καὶ δύο κολοσσοί, ἀνήκοντες εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κωνοφόρων. Καὶ ὕψος μὲν ἔχουσιν ἑκατὸν μέτρων, πάχος δὲ τριάκοντα, οἱ δὲ κλάδοι των ἄρχονται 40 μέτρα ὑπὲρ τῶν ἐδάφους, καὶ εἶνε ὀλίγοι μὲν, ἀλλὰ καταπράσινοι ἐκ τῶν πυκνῶν καὶ θαλερῶν φύλλων.

Ἰπολογίζουσι δὲ ὅτι ἡ ἡλικία τῶν δένδρων τούτων εἶνε τοῦλάχιστον τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν. Κύκλω δὲ τῶν δένδρων τούτων ὑψοῦνται κυπάρισσοι καὶ πίτες (τσάμια) ἔχουσαι ὕψος μὲν 200 ποδῶν καὶ διάμετρον 25 περίπου.

Διηγοῦνται δὲ ὅτι εἷς τῶν κολοσσῶν τούτων, πεσὼν ποτε κατὰ γῆς, τόσον ἦτο παχύς, ὥστε ἀφαιρέσαντες τὸν φλοιόν του τὸν μετεκόμισαν εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον, καὶ τὸν ἔστησαν εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν οὕτως δὲ ἐσχηματίσθη εὐρύχωρος αἶθουσα, ἐν ἧ ἐτέθη κλειδοκύμβαλον καὶ πεντήκοντα καθίσματα, καὶ ἐτελέσθη χορὸς μεγαλοπρεπής, καθ' ὃν ἐχόρευσαν πλέον τῶν εἰκοσι ψυχῶν καὶ ἐχώρεσαν περὶ τὰς πεντήκοντα.

Ἄλλος δὲ κολοσσὸς κοπεῖς εἰς τεμάχια, μετεκομίσθη εἰς Λονδίνον καὶ ἐστήθη ἐν τῷ Κρυσταλλίνῳ παλατίῳ ὅπου ἕκαστος δύναται αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς νὰ ἴδῃ καὶ θαυμάσῃ τὸ μέγεθός του.

Πρὸς πλείονα δὲ κατάληψιν τῶν εἰρημένων καὶ

χάριν περιεργείας, δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τοῦ πα-
χυτάτου τῶν δένδρων τούτων, ὅπερ οἱ Ἀμερικανοὶ
ἀποκαλοῦσι Πατέρα τοῦ δάσου. Θάλλει δὲ ἐπὶ τῆς
Σιέρρα Νεβάδας εἰς ὕψος 5000 ποδῶν καὶ ἔχει ὕψος
πλέον τῶν 400 μέτρων καὶ πάχος 30' τοῦ φλοιοῦ
του δὲ τὸ πάχος εἶνε 18 δακτύλων, καὶ ἔχει χρῶμα
κανέλλας. Τὸ μέγεθός του δύναταί τις νὰ φαντασθῇ

ἐὰν παρατηρήσῃ τοὺς παρά τὴν ρίζαν του ἰσταμένους
ἀνθρώπους πόσον μικροσκοπικοὶ εἶνε καὶ μάλιστα ὁ
ἱππεύς.

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσωμεν κάλλιον τὸ ὕψος τοῦ
δένδρου, πρέπει νὰ φαντασθῶμεν πέντε στήλας τοῦ
ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης
ἀπὸ τῆς κορυφῆς δὲ τῆς δευτέρας στήλης πρέπει νὰ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝΙΑ

δένδρον γιγαντιαῖον τῆς Καλλιφορτίας.

φαντασθῶμεν ἀρχομένους τοὺς κλάδους.

Τὸ δένδρον τοῦτο μετεφύτεύθη καὶ εἰς Εὐρώπην,
ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔν ἀναπτυχθῆ ἀπαιτοῦνται ἔτη
καὶ ἔτη, φαίνεται ὅτι ποθεῖ τὴν πρώτην του πατρί-

δα, τὰς ἀγρίας κοιλάδας του, καὶ δὲν ὑψοῦται πολὺ
ὑπὲρ τὸ ἔδαφος.